

Я розгубив категоричність

Микола Руденко

Я розгубив категоричність,
Я поміркованість несу:
Приймаю місяця ліричність —
Відбитих променів ясу.

Хай не своє, нехай відбите,
Жовтаве, а не голубе...
Та глянь, яке він платить мито
За право бачити тебе!

Крізь листя кидає червонці,
І не прості, а золоті.
Таких ти не побачиш в сонці,
Бо вдень вони уже не ті.

Він душі миром сповиває,
Ріднить у трепеті ночей.
І "лапки гусячі" сховає
Навколо дорогих очей.

Впадуть умовності останні,
Відчують руки плоть земну,
І у великому єднанні
Дві тіні зіллються в одну.

І хоч нічого тут нового
Не бачить місяць поміж трав,
Та сам він створений для того,
На чому завжди світ стояв.